

uvæsentlig Grund til, at Forhandlingerne træfkes i Langdrag.

Justitsministeren: I Anledning af et Spørgsmaal, der for kort siden blev rettet til mig af en æret Landstingsmand, fremhævede jeg som Præcedens Finantsloven for 1861—62 for den Bestemmelse, som ved Finantslovens 2den Behandling i Folkethinget blev sat ind, hvorved der bevilgedes en Lønning for to ordentlige Assessorer i Landsover- samt Hof- og Stadsretten. Jeg troer ikke, at Præcedenset taber Noget af sin Betydning ved den Omstændighed, som den ærede 3die Landstingsmand for 9de Kredts (Bjerring) paapegede, at det dengang var Regjeringen, som ønskede Ansættelsen af en virkelig Assessor, medens derimod Folkethinget ligesom meget modstræbende gik ind paa at indrømme Gagen til denne. Jeg troer ikke, at det er et Moment, der virkelig kan have nogen Betydning, og jeg vil ved Burderingen af Forholdet mellem de to Finantslove ikke lade det ganske ude af Sigte, at det, som i Folkethinget under Finantslovens anden Behandling gjorde sig gjældende for den Mening, at der burde bevilges Gager til 2 virkelige Assessorer, var den Betragtning, som ogsaa den ærede Landstingsmand stærkt har fremhævet i sit Foredrag, at det ikke stemmede med Grundloven at have constituerede Assessorer. Man skulde netop sørge for, at det blev Saadanne, der vare fast ansatte. Til tredie Behandling af Finantsloven i Folkethinget fremkom der et Forslag af Finantsudvalgets Mindretal, som gik ud paa at bringe Bestemmelsen tilbage til Regjeringsudkastet, saaledes at det blev to constituerede Assessorer. Dette Forslag gik igjennem og den ærede Landstingsmand har bemærket, at det var en Motivering, hvis Rigtighed han ikke kunde erkjende, naar man meente, at det var heldigt at faae constituerede Assessorer, fordi man saaledes kunde faae Folk paa Prøve, hvorved man kunde faae en klar Forestilling om, hvorvidt de vare egnede til at indtage den Plads, hvorpaa de saaledes foreløbig vare blevne stillede. Jeg skal indskrænke mig til at bemærke, at Motiveringen i den Retning ikke er kommen fra Ministerens Side, men fra dens Side, som stillede

Forslaget, og idet jeg ikke erklærede mig imod Forslaget, bemærkede jeg netop, at jeg med Hensyn til Motiveringen saagodtsom i Intet kunde være enig med Forslagsstilleren. Det, hvorpaa jeg støttede min Erklæring med Hensyn til Mindretallets Forslag om at faae det bragt tilbage til Regjeringsudkastet, stod slet ikke i Forbindelse med Forslagsstillerens Motivering, men med den Omstændighed, at hvis nu ogsaa dette høitærede Thing vedtager Lovudkastet om en Omordning af Skiftecommissionen i Kjøbenhavn, som det er kommet fra Regjeringen og vedtaget i det andet Thing, vil det ganske vist være nødvendigt, at der kommer to Assessorer til i Landsover- samt Hof- og Stadsretten. For mig var der desuden en anden Betragtning, som gjorde, at jeg maatte ansee det for i sig selv aldeles ønskeligt og rigtigt, at man ikke, naar det ellers kunde undgaaes, fik to virkelige Assessorer nu bestemte, nemlig den, at Sog- og Handelsretten først træder i Virksomhed den 1ste Januar 1862, og man altsaa slet ingen Erfaring har om, i hvilket Omfang med Hensyn til Sagernes Antal eller Bessaffenhed denne nye Ret vil komme til at indvirke paa Forholdet mellem Arbeidskræften i Landsover- samt Hof- og Stadsretten og det Arbejde, der vil paahvile den, og det er altsaa for at kunne benytte den Erfaring, der saaledes kan vindes med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt der bør beffikkes to nye Assessorer i Retten, at jeg ansaae det for ret ønskeligt, at der indtil videre blev to constituerede Assessorer. I den Betragtning ligger ogsaa mit Svar paa den Opfordring, som den ærede Landstingsmand gjorde til mig om at fremkomme, og navnlig endnu i indværende Samling, med en Lov om Ansættelsen af to virkelige Assessorer i Retten her i Kjøbenhavn. Det Hensyn, som bevægede mig til at ansee det for ønskeligt, at der ikke nu blev ansat to virkelige Assessorer, naar man ad anden Vej kunde faae den nødvendige Arbeidskraft, er selvfølgelig til Hinder for at indbringe et saadant Forslag.

Bjerring: Den høitærede Minister for Kirke- og Underviisningsvæsenet sluttede sit Foredrag, idet han bebreidende gjorde opmærksom paa, at jeg ved flere Leiligheder havde kriti-